

Jana Bauer

*Zâna năzdrăvană
și Pădurea fermecată*

Ilustrații de **Caroline Thaw**

Zâna năzdrăvană ajunge în Pădurea fermecată

În sâmbăta aceea înnorată ceva ciudat zbura spre Pădurea fermecată. Ceva foarte ciudat.

- E o bombă, spuse veverița gâfâind, în timp ce privea spre cer. Se îndreaptă chiar spre noi, strigă ea agitată, apoi o rupse la fugă direct către bufniță. Vine bomba!
- Ceee? întrebă ursul, care tocmai își sorbea ceaiul împreună cu bufnița.
- O bombă, arată veverița, schimbată la față, cu lăbuța spre cer. S-a terminat! Adio cu Pădurea fermecată.

Bufnița se holbă uimită în sus:

- Ce-ar putea fi?

- Pasăre nu-i, spuse înțelept ursul, care privea fix spre cer. Nici broască sau șoarece și nici cârțiță nu-i.
- Chiar ciudat, aprobă bufnița.
- Vă spun eu că e o bombă! țipă veverița. Iar bombele au obiceiuri cam proaste în ziua de azi. T-e a-r-u-n-c-ă î-n a-e-r! spuse ea fugind speriată.
- Mie mi se pare că seamănă cu o pară, își dădu ursul cu părerea. O pară care poartă un arici.
- Dar, îl contrazise bufnița, oare sunt perele așa de colorate și oare arată aricii ca un...
- Ca un ceainic? îi sări ursul în ajutor.
- E un balon, exclamă ea, în timp ce chestia zburătoare se apropia. E un balon mic și peticit, cu un mic ceainic de tablă în loc de nacelă.

Balonul începu să coboare și ceainicul se lovi de cren-gile copacilor. BUF! Vântul de Sud îl trase peste rădăcinile ieșite din pământ. BUF! BUF! BAF! Și-l zdruncină chiar bine. Din ceainic se auzi cineva care înjura de mama focului. Ursul și bufnița distinseră clar o voce furioasă:

- Auuu, mă doare. Ce urâcios ești, Vântule de Sud! ZDRANG! Oprește-te odată!

8 Balonul se încurcă într-un rug de mure, iar ceainicul se opri, în sfârșit. Tufa se deschise cu o trosnitură și o creatură mică se târî afară. O creatură încrunțată. Foaaarte furioasă. Într-o rochie de vară, cu o scufie pe cap, din care îi crescuseră un fel de cornițe, ca niște crengi de copac.

– Răutate de vânt! zise micuța arătându-i pumnul vântului care legăna coroanele copacilor. Ai noroc că în ceainic eram eu, și nu bunica mea, ca să știi. Pariez că pe ea nu ai fi îndrăznit să o zdruncini așa. Fir-ai tu să fii! Te-ar fi prins de coadă și ți-ar fi desfăcut toate nodurile.

Micuța își îndreptă rochia și își pipăi cornițele. Își aminti de bunica ei și de ceștile de porțelan cu pereții subțiri ca hârtia și de chipul reginei de pe fundul ceștii.

- Exact asta a făcut cu Vântul de Nord, ca să știi! Și asta doar pentru că i-a suflat puțin tutun din pipă. M-ai auzit? P-u-ț-i-n t-u-t-u-n.

Bufnița și ursul analizau în tăcere creatura înfuriată.

- Este una dintre acele zâne năzdrăvane, comentă bufnița după ceva timp. Nu-mi amintesc exact de ce, dar au ceva cu vânturile.

Micuța scoase din ceainic un snop de lucruri colorate și scotoci printre ele până dădu de o monedă de aur. Apoi căută cea mai apropiată ferigă și începu să sape o groapă sub ea.

- Ce face? întrebă ursul.

- Îngroapă moneda de aur, explică bufnița. Zânele năzdrăvane își ascund mereu moneda de aur prin pădure.

- Mergem să o salutăm? propuse ursul.

- N-o să stea prea mult pe-aici, decretă bufnița și zbură spre cer. Zânele năzdrăvane nu rezistă mult fără mătușile, verișoarele, surorile și bunicile lor.

Ursul ridică din umeri și dispăru și el.

Zâna năzdrăvană tot nu se liniștea. Amenința vântul, scuipa furioasă pe jos și chiar dădu cu piciorul în ceainic de două ori. Se opri abia când zări o scorbură goală în fag. Își luă snopul greu în spinare și se căță-ră pe trunchiul copacului.

- Aici o să-mi aranjez culcușul, bâigui ea.

Își agăță snopul pe o creangă și intră în scorbură.

- Nu e destul loc pentru toate, le comu-nică hotărât alunelor și le aruncă afară una câte una.

Mulțumită de isprava sa, se întinse să-și ia snopul. Dar tocmai atunci se porni să sufle Vântul de Sud, aruncându-i snopul jos, pe pământ. Snopul se desfăcu, iar lucrurile îi zburară prin toată pădurea. Nasturele albastru norocos se rostogoli sub stejar, iar oglinzile ajunseră sub molid.

- Vâântule! zbieră Zâna năzdrăvană.

Era furioasă ca un fulger, își pocnea încheieturile, scrâșnea din dinți, țipând și zbierând din toate puterile. Ariciul se înființă și el, târâș-grăpiș.

- Cine face scandal aici? mormăi el, deja enervat. Hei! exclamă, în timp ce se uita la ceainicul răsturnat. Este cineva aici?

Zărindu-l pe arici, Zâna năzdrăvană ajunse lângă el într-o clipită.

- Nici n-am apucat să mă pieptăn azi, spuse ea și-l înșfăcă pe arici, aranjându-și părul cu el.

La început, ariciul nu spuse nimic, dar apoi se înfurie.

- Nu ți-ar strica niște maniere, domniță dragă! se răsti el. Sunt un arici, nu o perie pentru părul tău încâlcit.

Dar Zâna năzdrăvană nu spunea nimic și își admira părul în oglindă.

- Nu mai zic de „te rog“ și „mulțumesc“, continuă să mârâie ariciul. Dar mama ta nu te-a învățat asta, așa-i?

- Bunica mea, răspunse micuța, are într-un sertar șaptesprezece arici vii pentru pieptănat. Câte unul pentru fiecare zi din lună. Știi că niciunul nu i-a mulțumit vreodată? Sunt teribil de nepoliticoși. Poate pentru că îi hrănește doar cu prune uscate. Am auzit că prunele uscate provoacă impolitețe.

Ariciul se întrebă dacă luna are fix șaptesprezece zile, dar nu-și mai bătu capul și cu această problemă.

12

- Dar eu nu sunt așa, eu nici măcar nu mănânc prune uscate, continuă Zâna năzdrăvană. Aș vrea să mă pieptăn cu tine în fiecare seară, așa că vino în scorbura mea când se lasă întunericul. Și să nu întârzi, te rog!

Ariciul rămase cu gura căscată. Să se poarte cineva așa cu un arici matur! Încă nu pășise niciodată așa ceva în Pădurea fermecată. Se gândea dacă să o înțepe pe

Zâna năzdrăvană sau dacă să meargă la bufniță să i se plângă. În cele din urmă, plecă furios.

Zâna năzdrăvană începu să zboare prin toată pădurea, lăsându-și lucrurile pe jos, pe unde le împrăștiase vântul. Să le dea o mică lecție, se gândea ea. Pădurea era frumoasă și liniștită. Pe drum dădu de niște bălți grozave. „Vin să le încerc sub clar de lună“, își spuse ea, apoi se întoarse la vizuina din fag. În jurul copacului își făcu scară din spini. Plantă niște dovleci sălbatici și câteva ciuperci decorative. Agăță un leagăn. Scoase cu greu din ceainic un fotoliu pe care îl luase de la bunica sa și se cufundă în el, obosită. Luă un creion cu gândul să scrie în jurnal: *Dragă jurnalule, mi-am găsit în sfârșit o casă nouă. Aici au arici morocănoși și bălți grozave.*

13

Dar jurnalul, ia-l de unde nu-i! Cotrobăi prin vizuină, străbătu împrejurimile. Nici urmă de el. Începu din nou să se dezlănțuie înnebunită, urlând de furie. Își trosnea încheieturile și scrâșnea din dinți.

Prima veni în zbor bufnița.

- Ce tot țipi? o întrebă ea.
- Cineva mi-a furat jurnalul! exclamă Zâna năzdrăvană.
- Nici vorbă de așa ceva, îi răspunse salamandra, care stătea ghemuită în apropiere.

- N-are cum, spuse viermele, care tocmai se târa și el pe acolo.
- Noi nu furăm în Pădurea fermecată, explică ursul, care se ivi de după molid.
- Dar mi l-au furat, insistă Zâna năzdrăvană. Am căutat centimetru cu centimetru. Degeaba. M-am uitat sub toate conurile de pin. Nimic. Și atunci?

Bufnița căzu pe gânduri.

- Adineauri a venit ariciul să mi se plângă de tine, zise ea. Mi-a spus că nu știi să te porți frumos.
- Cât de proști sunt aricii, se apără Zâna năzdrăvană. Doar m-am pieptănat cu el, iar el face din țânțar armăsar.
- Cu siguranță că nici măcar nu l-ai întrebat dacă îți dă voie să faci asta, continuă bufnița.
- Exact, ca să vezi și tu cât e de ciudat ariciul ăsta, spuse Zâna năzdrăvană.

Bufnița oftă. „O să ne cam facă probleme micuța asta“, se gândi ea.

Ursul propuse să meargă să bată la ușa ariciului și cu toții fură de acord.

Ariciul le deschise furios.

- Ce-i?
- Ai văzut cumva jurnalul Zânei năzdrăvane? îl întrebă bufnița.
- Văzut, luat, citit, ripostă ariciul.
- Ce?! sări cât colo Zâna năzdrăvană. Mi-ai citit jurnalul? Ți-am dat eu voie?
- Serios? Dar ce, tu m-ai rugat frumos să te piepteni cu mine, sau cum? se răsti nervos ariciul.

Bufnița sugeră ca ariciul să-i returneze jurnalul Zânei năzdrăvane.

- În jurnal sunt toate secretele mele, răspunse ea indignată.
- Chestiunile astea nu sunt niciodată plăcute, dădu ursul din cap, înțelegător.

Zâna năzdrăvană plecă, iar ariciul îi șopti pârșului:

- Am verificat să văd dacă e periculoasă.
- Și? își ciuli pârșul urechile.
- Nici nu-ți poți imagina cum e, spuse gânditor ariciul. Bunica ei poate scuipa așa de tare, că dărâamnă din pom o pară încă necoaptă.

